

20. nedel'a A

*Bože, buď nám milostivý a žehnaj nás;
a tvoja tvár nech žiari nad nami. (Ž 66,2)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Izaiáša 56,1.6-7

Toto hovorí Pán: "Zachovajte právo, konajte spravodlivo, lebo blízko je moja spása, už príde, aj moja spravodlivosť, už sa zjaví. A cudzincov, čo sa vinú k Pánovi, čo si ho ctia a milujú jeho meno, všetkých, čo mu slúžia, čo zachovávajú sobotu bez znesvätenia a pridržajú sa mojej zmluvy, privediem na svoj svätý vrch a naplním ich radosťou v mojom dome modlitby. Ich žertvy a ich obety budú mi potešením na mojom oltári; veď môj dom sa bude volať domom modlitby pre všetky národy."

Druhé čítanie

List Rimanom 11,13-15.29-32

Bratia a sestry, vám, bývalým pohanom, hovorím: Pretože som apoštol pohanov, chcem čestne konať svoju službu. Rád by som takto vzbudil žiarlivosť u svojich súkmeňovcov a aspoň niektorých z nich zachránil. Lebo keď už ich odvrhnutie prinieslo svetu zmierenie, čo môže priniesť ich prijatie, ak nie vzkriesenie z mŕtvych? Lebo Božie dary a povolanie sú neodvolateľné. Ako ste vy voľakedy neposlúchali Boha, no teraz ste dosiahli milosrdenstvo pre ich neposlunosť, tak oni teraz neposlúchajú, aby pre milosrdenstvo, ktorého sa dostalo vám, aj oni dosiahli milosrdenstvo. Boh totiž všetkých uzavrel do neposlušnosti, aby sa potom zmiloval nad všetkými.

Evanjelium

Matúš 15,21-28

Ježiš sa utiahol do okolia Tyru a Sidonu. Tu prišla k nemu istá kananejská žena z tých končín a kričala: "Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch!" Ale on jej neodpovedal ani slovo. Pristúpili k nemu jeho učeníci a prosili ho: "Vypočuj ju; pozri, ako kričí za nami!" Ale on odpovedal: "Ja som poslaný iba k ovciam strateným z Izraelovho domu."

No ona pristúpila k nemu, poklonila sa mu a povedala: "Pane, pomôž mi!" On jej odpovedal: "Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám." "Áno, Pane," vravela ona, "ale aj šteňatá jedia odrobinky, ktoré padajú zo stola ich pánov."

Vtedy jej Ježiš povedal: "Žena, veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, čo chceš!"

A v tú chvíľu jej dcéra ozdravela.

Na zamyslenie

Kto dnes počúva príbeh z dnešného evanjelia, pravdepodobne bude mať s ním problémy. Ježiš, ktorého poznáme len ako milosrdného a priateľského (ľudského), reaguje svojím slovom a správaním podľa nášho dojmu podivuhodne stroho a nepriateľsky. Len keď sme pripravení prebojovať sa k pochopeniu tohto príbehu a vnímať ho v jeho celkovom vývoji (celistvosti), ukáže sa nám ako model, vzor pre vývoj viery.

Ježiš ako Žid je poslaný predovšetkým najprv k svojmu vlastnému národu, ľudu. Jedna kanaánska, teda nie židovská žena, ho prosí o pomoc. Ona, ktorá žije mimo židovskej viery, ukáže sa však tak presvedčivo, že sa dokonca voči odporu, zamietnutiu z Ježišovej strany pevne drží svojho presvedčenia a svoju nádej vkladá len do Neho samotného. Ježiš svojou reakciou na jej argumentáciu sa ukazuje ako žiak a to tým, že označuje jej vieru ako veľkú a na základe toho uzdravuje jej chorú dcéru. Spochybnením tohto presvedčenia, že Ježiš je v prvom rade poslaný najprv k svojmu národu, sa jej podarí otvoriť ho pre druhých, pre nie Židov, ktorí takisto túžia po skúsenosti radostnej zvesti, a to tak v slove, ako aj v skutkoch. Takto vnímajúc tento príbeh, ukáže nám táto skúsenosť podstatnú, dôležitú dimenziu našej viery. Keď pozorne vnímame, ako obe osoby argumentujú v tejto scéne, a ako sa pritom vzájomne menia, môžeme tiež jasne vidieť, že viera je stálym procesom učenia sa, ktorý zahŕňa v sebe rast a vývoj a to na oboch stranách. Tento proces prebieha, uskutočňuje sa v konkrétnych životných situáciách a krízach, vyvíja sa a mení pri každodenných požiadavkách, výzvach.

Aj Ježiš bol žiakom, ktorý každým dňom odhaľoval svoju cestu. Jeho cieľom bolo plniť vôľu Svojho Otca. Táto vôľa nebola raz a navždy pevne stanovená, aby bola potom bod za bodom odľajknutá. Ježiš vnímal, že je postavený pred nevyhnutnosť hľadať v každej životnej situácii nanovo Božiu vôľu a o to aj bojovať. Mnohé správy, ktoré rozprávajú, ako sa Ježiš často kvôli tomu stiahol k modlitbe, svedčia o tom. Takéto hľadanie, rozlišovanie a nové rozhodovanie nebolo a nie je ľahké. Oveľa jednoduchšie je nasledovať niekoho, kto tvrdí, že vie vždy to jediné pravdivé a správne. Nie je to práve z tohto dôvodu, prečo sa vo svete, v spoločnosti, v politike a v cirkvi dá pozorovať podozrivý nárast fundamentalizmu...?

Ježiš bol pripravený konfrontovať sa s každou neznámou výzvou, bol pripravený poučiť sa z každej novej skúsenosti. Sme aj my pripravení učiť sa, čo sa týka našich princípov, presvedčení a názorov v oblasti viery? Na to, aby sme sa vydali na novú cestu, a aby sme sa vedeli otvoriť pre druhých, potrebujeme veľkú odvahu. Všetko, čo je nové, iné, nezvyklé, "cudzie", je zvyčajne prijímané opatrne, dokonca pochybovačne. A to práve preto, lebo nevieme, či nás ten druhý prijme priateľsky alebo nepriateľsky. To "staré" je známe a kam nás povedie to "nové", je ešte v temnote. Stále znova pociťujeme túžbu zostať stáť alebo vrátiť sa opäť do známeho terénu. Až postupne a opatrne sa nám podaria kroky priblíženia a prijatia toho neznámeho. Potom môže byť najprv toto cudzie začlenené do vlastného a tak môže byť to staré zároveň obohatené novým.

V stretutí medzi Ježišom a Kanaánčankou rozvíjajú sa vzájomná úcta a rešpekt k presvedčeniu a princípom toho druhého. Nie dogmy, ale veľkosť srdca tvorí základ viery, ktorá zblížuje a mosty buduje!